

Anne Labus

Het hotelletje in de binnenstad

LUITINGH-SIJTHOFF

© Aufbau Verlage GmbH & Co. KG, Berlin 2020 (Published with more; »more« is a trademark of Aufbau Verlage GmbH & Co. KG)
All rights reserved

© 2025 Nederlandse vertaling
uitgeverij Luitingh-Sijthoff bv, Amsterdam
Alle rechten voorbehouden
Oorspronkelijke titel *Das kleine Altstadthotel*
Vertaling Irmaria Pennekamp
Omslagontwerp Bruggn Design
Omslagbeeld Shutterstock
Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 210 5485 8 (e-book)

ISBN 978 90 210 5486 5 (luisterboek)

nur 302

www.anne-labus.de

www.lsuitgeverij.nl

www.boekenwereld.com

Uitgeverij Luitingh-Sijthoff vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van dit boek is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat dit niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor mijn man, Udo Weinbörner,

die in me geloofde toen ik twijfelde,
me aanmoedigde om te blijven schrijven,
en het nooit moe werd
me met raad en daad bij te staan.

1

Inga sloot voorzichtig de deur en draaide zich om. Ze had genoeg gezien. Ze had moeten schreeuwen, tieren en haar mobieltje, dat ze nu krampachtig vasthield, naar zijn hoofd moeten gooien. Maar ze was moe. Na twintig jaar huwelijk en al het overspel van Jörg was de aanblik van zijn hand op de blote billen van de jonge accountant de druppel die de emmer deed overlopen. Was Inga echt nog maar veertig? Ze voelde zich oud en afgedankt. Ze glipte ongezien het bedrijf uit, pakte thuis in trance haar koffer in en greep de autosleutels. Het verlies van zijn geliefde Porsche zou bij Jörg harder aankomen dan als ze hysterisch een scène zou schoppen.

Inga haalde opgelucht adem toen ze na vier uur rijden het plaatsnaambord van Neuharlingersiel in Nedersaksen passeerde. Ze had geluk, de slagboom van de parkeerplaats was open en ze parkeerde Jörgs Porsche op een van de vrije plaatsen achteraan. Begin maart bezochten slechts een paar gasten de Oost-Friese Waddeneilanden. Inga hoopte dat de koude oostenwind de laatste sombere gedachten uit haar hoofd zou blazen.

‘Kom naar Spiekeroog,’ had haar vriendin Judith gezegd. ‘Je zult tot rust komen in hotel Inselfriede.’

Inga en Judith kenden elkaar sinds de hotelschool. Maar terwijl Inga trouwde en in het sanitairbedrijf van de familie ging werken, werkte Judith in het ene hotel na het andere. Ze had uiteindelijk op Spiekeroog haar plek gevonden en was in hotel Inselfriede beland.

Inga kende het kleine, autovrije eiland niet. Ze was elk jaar

met Jörg naar Zuid-Frankrijk gereisd en verbleef altijd in hetzelfde hotel. Haar man weigerde de paar vrije dagen aan de Noordzee door te brengen of bergen te beklimmen, zoals ze als kind zo graag had gedaan.

Dikke zwarte wolken hadden zich samengepakt. Terwijl Inga haar rolkoffer van de parkeerplaats naar de veerpont duwde, vielen de eerste regendruppels op haar gezicht. Haar warme gewatteerde jas was te kort en al na een paar meter was haar spijkerbroek doorweekt. ‘Geweldige ontvangst,’ mopperde ze luid tegen de wind die zo hard tegen haar aan blies dat ze nauwelijks adem kon halen. Na wat aanvoelde als een eeuwigheid bereikte ze het havengebouw met de ticketbalies. De volgende veerpont zou over een uur vertrekken. Dat was te snel om met dit weer nog naar een café te gaan. Inga wachtte geen moment. Ze reed haar koffer naar het damestoilet, wurmde zich in het krappe hokje en kleepte zich om. Hoewel ze in haar haast alleen een lichte spijkerbroek uit de volgepropte koffer wist te krijgen, kreunde ze opgelucht toen haar ijskoude benen eindelijk weer opwarmden. Ze propte de natte broek in haar rugzak, waar ze eerder een flesje water en een chocoladereep uit had gehaald. Daar had ze tenminste aan gedacht in de haast van haar vertrek. Ze grijnsde toen ze zich Jörgs gezicht voorstelde, die ’s avonds altijd tv keek terwijl hij zijn geliefde chocoladerepen at – de laatste twee van zijn voorraad waren in haar rugzak beland. Zijn Porsche weg en zelfs geen chocolade om hem te troosten. Het leven van een man kon verdomd hard zijn.

Nu ze zich weer een beetje zichzelf voelde, ging Inga in de lounge van het havengebouw zitten en keek hoe de medewerkers de bagage in rolcontainers laadden. De regen was opgehouden en de eerste zonnestralen vielen door de wolken op de

Spiekeroog 1, die net binnenkwam. Samen met de paar andere vakantiegangers die de moed hadden om het eiland in deze tijd van het jaar te bezoeken, stapte Inga aan boord van de veerpont. Haar buik kriebelde van opwinding toen de pont zijn motoren startte en langzaam de haven verliet. Voor het eerst in twintig jaar reisde ze alleen. Geen man naast haar in de auto om haar rijstijl te corrigeren en niemand om haar de weg te wijzen. Vanaf nu zou zij de route bepalen. Te lang had ze Jörg alle belangrijke beslissingen voor haar laten nemen en erop vertrouwd dat hij altijd het juiste zou doen.

Terwijl ze haar koude handen verwarmde aan een mok Oost-Friese thee in de salon van de veerpont en naar de meeuwen keek die achter het schip aan vlogen, nam Inga afscheid van haar oude leven in Dortmund. Op *Spiekeroog* hoopte ze de afstand te vinden die ze nodig had om een beslissing te nemen over haar toekomst.

Toen de veerboot een halfuur later aankwam in de haven van *Spiekeroog*, waren de laatste grijze wolken verdwenen en werd Inga begroet door een helderblauwe lucht. Wat had Judith gezegd? Blijf rechtdoor lopen in de richting van de kerk en ze zou hotel *Inselfriede* aan de rechterkant zien. Het idyllische eilanddorpje lag voor haar terwijl ze de andere reizigers volgde over de brede hoofdweg naar de oude dorpskerk. Haar tempo, aanvankelijk hectisch en vastberaden, in de stadsmodus, vertraagde automatisch toen ze het kleine dorpscentrum naderde. Ze stopte steeds om de lage Oost-Friese huizen met hun glazen veranda's en verzorgde voortuinen te bewonderen, die op dat moment nog in winterslaap waren. Hoe vredig was het hier: geen lawaai van auto's, geen benzinelucht, alleen een enkele fietser, en zelfs zij leken geen haast te hebben. Inga dacht aan de hectische *Hellweg* in Dortmund en de eeuwige files. Het ritme

van haar leven had zich gedurende de jaren gevormd naar deze stad. Zelfs haar bedrijf was altijd hectisch. Hier op Spiekeroog liep de klok anders.

‘Daar ben je eindelijk!’ Judith was haar vanaf het hotel een stukje tegemoet gelopen en gaf haar een dikke knuffel.

‘Sorry, ik kon maar geen genoeg krijgen van al die mooie huisjes.’

‘Kom, ik laat je eerst je kamer zien. Je zult wel doodmoe zijn van de reis.’ Judith droeg Inga’s koffer naar de ingang van het hotel en zette hem voor de receptie neer. ‘Ik heb een kamer voor je geboekt hier in het hoofgebouw. Dan hoef je alleen maar naar beneden te lopen om te eten.’ Ze liet Inga de ontbijtzaal zien met de aangrenzende serre en het restaurant ernaast. Alles was met aandacht en gezellig ingericht. Inga’s tweepersoonskamer was op de eerste verdieping. Vanaf het kleine balkon kon ze zelfs de haven zien. Nu pas besepte ze hoe moe ze was. Haar oogleden waren zwaar en ze rilde. Snel trok ze haar broek en trui uit en kroop onder het dekbed. Nog geen vijf minuten later was ze diep in slaap. Toen ze wakker werd, hielden haar handen het dekbed vast alsof ze nog steeds het stuur vasthield. Ze herinnerde zich dat ze had gedroomd over de autorit.

De telefoon op het nachtkastje ging en Inga schoot overeind in bed, wreef in haar ogen en keek om zich heen. Geen twijfel mogelijk, ze was op Spiekeroog.

‘Ik heb over een halfuur lunchpauze. Zullen we samen een kopje thee drinken?’ zei Judith aan de andere kant van de lijn. Inga rekte zich nog een keer uit, gooide de deken opzij en stapte uit bed. Ze struikelde bijna over haar rugzak, die onuitgepakt naast het bed lag. Om haar bagage zou ze zich later wel bekommeren. Langzaam kwam haar levenslust terug en haar maag

knorde zo hard dat ze moest lachen. In deze hemelse stilte klonk zelfs dat dreigend.

Judith stond bij de receptie met een oudere dame te praten. Inga merkte meteen het typische Rijnlandse accent op en het levendige karakter van de vrouw, die ondanks haar hoge leeftijd ondernemend leek.

‘Morgen wil ik naar Franzosenschanze wandelen. Wat voor weer wordt het?’

Terwijl Judith achter de balie verdween om het weerbericht te checken, stelde de vriendelijke Rijnlandse zich aan Inga voor als Hildegard Schmitz uit Bonn. Toen ze hoorde dat Inga daar alleen was, bood ze meteen aan haar rond te leiden over het eiland. ‘Wilt u anders morgen met me meekomen?’

Inga aarzelde even, maar Judith knipoogde naar haar. ‘Je kunt morgen afspreken met mevrouw Schmitz. Ik moet toch de hele middag werken. Dan ik zie je ’s avonds bij het eten. Dan kun je nog genoeg kletsen.’ Ze trok Inga mee naar de uitgang. ‘Mevrouw Schmitz komt al jaren bij ons, altijd in maart. Ze heeft zelf een klein hotel in Bonn,’ vertelde Judith terwijl ze langs de oude eilandkerk naar Café Teetied liepen.

‘Hallo, Judith! Ik wist niet dat je een zus had.’ De slungelige jongeman die hen bediende, knipoogde naar haar vriendin. Ze leken inderdaad wel een beetje op elkaar, de tengere Inga met het modieuze kapsel en bruine ogen en de stevigere Judith met hetzelfde donkerbruine en eveneens kortgeknipte haar.

Terwijl ze op hun thee en wafels wachtten, keek Inga de oude salon van het café rond. Het leek alsof de tijd hier had stilgestaan: lage plafonds, krakende houten vloeren en antieke meubels. Inga, die bijna wegzakte in een oude fluwelen bank, voelde zich als een kapiteinsvrouw uit de vorige eeuw.

‘En hoe moet het nu verder met jou en je man?’ Judith schonk

Inga thee in en overhandigde haar suiker en melk. Omdat ze de enige gasten in de zijkamer van het café waren, konden ze ongestoord praten.

‘Ik ga op zoek naar een woning en neem ontslag bij het bedrijf. Laat zijn nieuwe accountant mijn werk maar doen. Zij kan dan ook meteen het huishouden voor Jörg doen. Maar zo superstylish als ze is, zal ze gegarandeerd geen stofdoek oppakken.’ Inga’s ogen glinsterden en ze sloeg zo hard met haar vuist op tafel dat de theekopjes rammelden.

‘Zo energiek ken ik je helemaal niet. Kom nou eerst hier tot rust en geniet van het eiland. Er is niets beters dan een lange strandwandeling om na te denken.’

Na de theepauze haastte Judith zich terug naar het hotel om de nieuwe gasten van de middagpont te begroeten en Inga slenterde door het centrum. Het ene pittoreske Oost-Friese huisje na het andere stond onder de grote, oude bomen. Er waren kleine boetiekjes, een delicatessenzaak en een boekwinkel, verschillende restaurants en cafés. In de etalage van een kledingzaak zag Inga een winterjas en bijpassende warme laarzen. Ze stapte zonder aarzelen de winkel in en stond een kwartier later in haar nieuwe outfit op straat. Voor het eerst sinds ze aan de Noordzee was geland, voelde ze zich goed. De nieuwe jas reikte tot haar knieën, was zacht en warm, en haar koude voeten kwamen eindelijk weer tot leven.

Mocht de volgende storm komen, dan was ze goed voorbereid. Wat het weer betreft dan. Voor de scheidingsstorm die voor haar lag, kon ze maar beter een harnas aanschaffen.

Op de terugweg naar het hotel zag Inga dat de deur van de kerk openstond en dat enkele vakantiegangers naar binnen gingen. Hoelang was het geleden dat ze een kerk van binnen had gezien? Ze wist van Judith dat het kerkje, gebouwd in 1696, de

oudste kerk van de Oost-Friese Waddeneilanden was. Nieuwsgierig volgde ze de andere bezoekers en ging de vestibule in. Deze kerk leek in niets op de grote heilige gebouwen die Inga kende. Het voelde alsof ze zich in de romp van een oud schip bevond, veilig en geborgen, ook al slingerde haar eigen levensschip hevig door metershoge golven en dreigde het elk moment te kapseizen.

2

‘Hoe durf je er met mijn Porsche vandoor te gaan?’

Inga had even nodig om te beseffen dat haar man haar midden in de nacht belde om over zijn auto te praten. ‘Wat bedoel je met jouw Porsche? De auto staat op naam van het bedrijf en is net zo goed van mij als van jou. Je kunt in mijn Mini rijden!’ Het had haar oneindig veel kracht gekost om deze zinnen in haar telefoon te schreeuwen. Ze beëindigde het gesprek en zette haar telefoon uit. Ze ging op geen enkele manier ruzie maken met Jörg terwijl ze half sliep. Ze had een helder hoofd en een goede nachtrust nodig. Inga draaide zich op haar zij en probeerde weer te gaan slapen, maar haar hart bonkte in haar keel en haar hoofd was een chaos. Wat als Jörg plotseling hier opdook om haar te confronteren en zijn auto op te halen? Voor haar gehaaste vertrek had ze alleen haar moeder verteld waar ze heen ging en dat ze Judith ging bezoeken. Mama zou haar favoriete schoonzoon vast wel vertellen waar zijn vrouw was...

Inga woelde en draaide onrustig en viel pas rond vijf uur in slaap.

‘Goedemorgen, slaapkop. Als je wilt ontbijten, moet je nu naar beneden komen.’

‘Bedankt voor het bellen, Judith. Ik kom zo naar beneden.’ Snel liep Inga de badkamer in, douchte en kledde zich aan. Een halfuur later zat ze in de serre van de ontbijtzaal met een fruitsalade en een latte voor zich. De meeste gasten waren op dit tijdstip al op weg naar het strand of slenterden door de win-

kelstraat. Judith was van de receptie gekomen en bracht haar nog een croissant van het buffet. 'Zo te zien heb je niet veel geslapen.'

Wat kende haar vriendin haar toch goed. 'Die klootzak belde me midden in de nacht op en klaagde dat ik in zijn geliefde Porsche reed,' legde Inga doodop uit.

'Heb je hem op z'n minst gezegd waar het op staat?'

'Daar was ik veel te moe voor. Ik heb gewoon opgehangen.' Terwijl Inga verder vertelde, kwam Hildegard Schmitz naar haar tafel en keek haar vriendelijk aan.

'Goedemorgen, schoonheden! Ik wil niet storen, maar gaat u met mij mee naar het strand?'

Inga was haar afspraak met de aardige Rijnlandse helemaal vergeten.

'O, weet u wat, ik ga de krant lezen in de lobby en wacht daar op u.' Zonder haar antwoord af te wachten draaide mevrouw Schmitz zich om en liet de vriendinnen alleen.

'Jullie moeten echt met dit mooie weer naar het strand. Morgen is er weer regen voorspeld. Ik heb al een massage en een schoonheidsbehandeling voor je geboekt in onze spa.' Judith duldde geen tegenspraak.

'Oké, in dat geval zal ik braaf zijn en met mevrouw Schmitz naar het strand gaan. Maar alleen als ik vanavond je huis mag zien en we eindelijk tijd hebben om te kletsen!' Ze spraken af om elkaar na het eten bij de receptie te ontmoeten.

Inga at haastig haar ontbijt op. Haar plan was om morgen vroeger op te staan, te gaan zwemmen en dan op haar gemak het ontbijtbuffet uit te proberen.

Ze had moeite om Hildegard bij te houden, die door de winkelstraat naar het strand marcheerde met een kaarsrechte rug en flinke passen. Onderweg wees de oude dame naar verschil-

lende Oost-Friese huizen, waarvan ze de geschiedenis tot in detail beschreef. Ze passeerden het toeristeninformatiecentrum en het overdekte zeewaterzwembad. Inga verwonderde zich over het uitgestrekte duinlandschap en bewonderde het Lesepavillon dat midden in de duinen lag. Ze fotografeerde de Utkieker, een reusachtig bronzen figuur op een uitkijksduin die zicht over het hele eiland bood. Het was aangenaam zacht weer voor begin maart. De zachte wind wiegde het duingras heen en weer en sommige dappere vakantiegangers zaten al in hun strandstoelen in luchtige kleding. Inga keek naar de vliegers die rondjes vlogen boven het brede strand en wees enthousiast naar een windsurfer die over het water gleed. Hildegard, die haar intussen had gevraagd 'je' te zeggen, leek aan te voelen dat Inga iets dwarszat. Ze probeerde haar op te vrolijken met grappige anekdotes over de historische binnenstad van Bonn. Ze vertraagde haar pas en ging in een strandstoel op de promenade zitten. Vanaf daar had je een fantastisch uitzicht op het uitgestrekte strand en de zee, die vandaag onder de heldere hemel bijzonder blauw glinsterde.

'Ga je me nog vertellen wat je dwarszit?' vroeg ze, maar Inga schudde alleen maar verdrietig haar hoofd en keek in de verte. Ze was echt niet van plan om de aardige oude dame op te zadelen met haar huwelijksproblemen. Ze had beweging nodig en wilde dicht bij de zee komen. Ze slenterden langzaam over de promenade naar het strand.

'Is het water niet te koud?' Inga verwonderde zich over Hildegard, die op blote voeten langs de waterkant liep.

'Kom, doe je schoenen en sokken uit en voel het zand onder je voeten,' riep Hildegard haar toe, terwijl ze waadde in het ondiepe water.

Inga stak voorzichtig een grote teen in het blauwe water en

sprong er toen dapper met beide voeten in, waardoor het water opspatte. Ze stopten hun schoenen en sokken in Hildegards rugzak zodat ze hun handen vrij hadden om schelpen te verzamelen of foto's van elkaar te maken tijdens hun lange wandeling over het strand. Onderweg kwam Inga erachter dat ook in Hildegards leven niet alles altijd volgens plan was verlopen.

‘Toen we het kleine hotel in de oude binnenstad van Bonn van mijn ouders overnamen, hadden we geen idee hoe duur de modernisering zou zijn en hoelang het zou duren om de zaak op poten te krijgen. We hadden vaak ruzie tijdens deze moeilijke fase en als Paul met onze buurvrouw flirtte, was ik er het liefst mee gestopt. Maar we hebben onszelf weer bijeengeraapt en tegen die tijd was ik zwanger.’ Hildegard beschreef het dagelijks leven in haar hotel zo levendig en vol enthousiasme dat Inga het liefst meteen met haar naar Bonn was gereisd.

‘Hildegard, je weet zeker wel dat ik een opleiding tot hotelmanager heb gevolgd. Tijdens mijn opleiding in het Steigenberger was ik beroemd om mijn tafeldecoraties voor de bankettafel. Ik kan me goed voorstellen dat ik mijn eigen kleine hotel heb. Ik mis het om achter de receptie te staan, gasten van over de hele wereld te ontvangen en hun grote en kleine wensen te vervullen. Ik ben een beetje jaloers op Judith, die zo'n leuke baan heeft. Ik heb nooit echt genoten van mijn baan in het bedrijf.’

‘Je bent bij ons altijd welkom. Ik kan af en toe wel wat hulp gebruiken.’

Rond lunchtijd gingen ze op een van de bankjes op de promenade zitten en Hildegard haalde twee appels en een fles water uit haar rugzak. Drie meeuwen verzamelden zich meteen op het zand voor hen en wachtten om gevoerd te worden. Toen een bijzonder brutaal exemplaar op een strandstoel ging staan, haalde Inga haar telefoon tevoorschijn, knielde in het zand en

maakte een foto van dit grappige tafereel. Ze stuurde de foto naar haar vader met de belofte hem 's avonds te bellen. Hij zou zijn kleine 'Inga-muis' vast begrijpen en haar steunen. De op handen zijnde scheiding drukte steeds meer op haar borst. Ze sprong haastig op en ijsbeerde voor het bankje heen en weer.

'Wat is er, Inga? Voel je je niet goed?' Hildegard pakte haar bij de arm en trok haar naast zich op het bankje. 'Wil je me niet vertellen wat je dwarszit?'

Inga aarzelde. Toen vertelde ze Hildegard al haar echtelijke frustraties.

'Je beseft toch wel dat je niet voor je problemen kunt weglopen?' De oude vrouw stond op en keek peinzend uit over het strand. 'Als je absoluut zeker weet dat je wilt scheiden, ga dan terug en zorg dat je orde op zaken stelt! Wat je nu vooral nodig hebt, is een goede advocaat en je ouders als bondgenoten. Het wordt tijd dat ze erachter komen wat een onbetrouwbaar type hun schoonzoon is. Maar nu stop ik met het geven van slimme adviezen, laten we teruggaan naar het dorp. Het Alte Inselhaus gaat om drie uur open. Ze serveren heerlijke taarten en je moet het oudste huis van het eiland echt vanbinnen zien.'

Inga knikte instemmend en was opgelucht dat ze niet meer over haar huwelijksproblemen hoefde te praten. Ze namen het 'damespad' voor de terugreis. Ze stelden zich allebei voor hoe ze in de goede oude tijd in lange jurken over het pad paradeerden, ieder met een parasol in de hand.

'Wacht even, ik wil een foto van het huis maken voordat het donker wordt.' Inga haalde haar telefoon uit haar jaszak en nam een foto van het oudste huis met zijn bijna tot de grond reikende dak, dat zowel met riet als stenen bedekt was, en zijn kleine ramen. Hildegard legde uit dat het een 'Drifthuus' was, een huis met een drijvend dak. Bij een stormvloed konden de bewoners

daarop vluchten en bleef het dak drijven.

Binnen waren er drie kleine, huiskamerachtige ruimtes die er precies zo uitzagen als honderd jaar geleden. Zelfs het meubilair was antiek. Inga en Hildegard bemachtigden een tafel voor het raam met uitzicht op de tuin. ‘Mag ik hier foto’s maken?’ vroeg Inga aan de vriendelijke serveerster, die haar voorzichtig waarschuwde voor de laaghangende lamp boven haar tafel. Menig gast zou van opwinding over de sfeer zijn hoofd hebben gestoten. Terwijl de twee ontspanden en kletsten onder het genot van enorme stukken taart en Oost-Friese thee, ging Inga’s telefoon. Het was haar vader.

‘Sorry, Hildegard. Ik moet deze opnemen.’ Inga pakte haar jas op weg naar buiten en ging voor de voordeur staan om te bellen. ‘Nee, het gaat wel, pap. Maak je geen zorgen.’ Ze vroeg haar vader om te luisteren en praatte toen voor het eerst met hem over haar huwelijksproblemen en haar besluit om te gaan scheiden.

‘Als dat het geval is, zal ik onze familieadvocaat meneer Ritter vragen alle nodige stappen te ondernemen. Kind, waarom ben je niet eerder naar me toe gekomen?’

Haar vader probeerde haar niet eens op andere gedachten te brengen. Ze was blij hem aan haar zijde te hebben met zijn praktische aanpak. ‘Kun je mama alsjeblieft zo voorzichtig mogelijk op de hoogte stellen en ervoor zorgen dat ze niet meteen naar haar favoriete schoonzoon rent om hem te troosten?’

Haar vader beloofde zijn vrouw af te remmen. ‘Maar je weet hoe temperamentvol je moeder kan zijn. Daarom moet je zo snel mogelijk terugkomen om zelf met haar te praten. We moeten samen gaan zitten en uitwerken wat er met het bedrijf gaat gebeuren en jullie gezamenlijke bezittingen.’

Haar vader had gelijk, ze kon haar kop niet in het zand steken op Spiekeroog terwijl Jörg thuis kon doen en laten wat hij wilde.